

Primorske zdrahe

Tako se glasi naslov slovenske verzije zna-
ne Goldonijeve komedije »Le baruffe chioz-
zotte«. Vendar pa bi na tem mestu govoril o
neklih drugih »primorskih zdrahah«, in sicer
o tistih, ki že več kot štiri desetletja razdvaja-
jo našo skupnost. Triinštrideset let po kon-
cu vojne, štirideset let po katastrofalni resolu-
ciji informbiroja se nad slovenskim narodom
ponovno zgrinjajo črni oblaki, ki naznanjajo
bližajočo se nevihto. Lahko trdim, da smo pri-
ča pravemu koncentričnemu napadu tako na
Slovence v matici kakor tudi na tiste v zamej-
stvu (zdomska komponenta je trenutno iz-
vzeta). Matični domovini skuša beograjska
čaršija vsiliti neko »jugoslovanstvo«, po ka-
terem v Sloveniji nihče ne čuti potrebe. Kar
se zamejstva tiče, pa izgubljam še tisto ma-
lo, kar smo si v štiridesetih letih s trudem pri-
borili. Naj navedem samo primer sinhrotro-
na: tržaška občinska uprava nam je prakti-
čno že vsilila svoj načrt za izgradnjo sinhro-
trona na najlepšem kosčku bazovske zemlje,
ki je prepojena s krvjo Bidovca, Miloša, Ma-
rušiča, Valenčiča in nešteti drugih.

Tu pa bi se vrnil k »primorskim zdraham«.
Predlagal bi, da bi si zamejski Slovenci izbrali
geslo »V NEENOTNOSTI JE MOČ«! Kaže
namreč, da se najbolje počutimo takrat, ko
raje izberemo politično pripadnost namesto
narodne, ko na volitvah glasujemo za vse mo-
goče italijanske stranke in stranke, ko smo
raje v odločni opoziciji in označujemo tiste,
ki sodelujejo v večinski koaliciji, kot »kola-
boracioniste«. Zakaj torej sploh obstaja enot-
na slovenska delegacija (ki je enotna samo po
nazivu), zakaj bi morali krepiti oblikovanje
enotnega ali skupnega slovenskega kulturne-
ga prostora? Kaj so nam mar tistile »Jugo-
slovenci«? Kaj nas brigajo Janša, Tasić, Boršt-
ner, Zavrl, Bogataj in drugi? Saj je to notranja
zadeva Jugoslavije, zamejski Slovenci pa ni-
mamo ničesar pri tem! Pa ves tisti vik in krik
o slovenski suverenosti in državnosti, ki naj
bi bili v nevarnosti! Saj to je že separatizem,
nacionalizem, fašizem! Sv. Tito, Sv. Stalin,
pridita na pomoč!

S takimi izjavami bi prišel na dan kak
privrženec Kobalovega Gigija ali pa kak ves-
ten poslušalec neke znane radijske oddaje (re-
cimo »Franz de Servola«), oddaje, ki je v prvih
letih svojega delovanja res krčevito branila slo-

stran 3 ||||►

Tiskovno poročilo odbora za varstvo človekovih pravic - Trst

*Odbor za varstvo človekovih pravic —
Trst je na svoji seji dne 28. 10. 88 zavzel
naslednja stališča v zvezi z nekaterimi ze-
lo aktualnimi temami, ki so velikega po-
mena za slovensko narodno skupnost v
Italiji.*

*Odbor z zaskrbljenostjo ugotavlja, da
v tržaškem občinskem svetu po dolgi pri-
sotnosti ni več slovenskih predstavnikov.
Priča smo pravemu političnemu razizmu,
zaradi katerega smo postali Slovenci zo-
pet trn v peti tudi tistim političnim silam,
ki so nam bile nekoč precej ali zelo na-
klonjene; odbor odločno obsoja vsak
poizkus izključevanja slovenskih politi-
čnih predstavnikov iz upravnih organov
našega mesta, kajti meni, da je sloven-
ska prisotnost v teh organih bistvenega
pomena za resnično konstruktivno soži-
tje med tu živečimi narodi.*

*Odbor odločno obsoja tudi dogodek,
ki se je pripetil na zasedanju tržaškega ob-*

*činskega sveta dne 14. 10. 88, ko je bilo
slovenski svetovalki Animariji Kalc ne sa-
mo onemogočeno spregovoriti v sloven-
ščini, ampak se je celo zgodilo, da so ji
desničarsko usmerjeni svetovalci ter del
občinstva začeli groziti in jo psovati. Spra-
šujemo se, kako je mogoče, da po več kot
40 letih od padca fašizma lahko nekateri
ljudje nekaznovano zmerjajo in žalijo so-
človeka samo zaradi tega, ker je sloven-
ske narodnosti. Odbor poziva zato vse od-
govorne organe in predstavnike oblasti
ter vso demokratično javnost, naj do ta-
kih dogodkov zavzamejo odločna stali-
šča in ukrepe in naj s tem dokažejo svoje
spoštovanje ustavnih pravic slehernega
človeka.*

*Odbor nasprotuje namestitvi sinhro-
trona v Bazovici na področju T8. Ta loka-
cija bi porušila ravnovesje v naravnem*

stran 4 ||||►

Informativno zborovanje slovenskih srednješolcev na Stadionu 1. maj.

NE SME BITI UTOPIJA

Ko sediš ob ponedeljkih zvečer v Društvu slovenskih izobražencev, se ti ponudi tudi zanimiva srečanja z različnimi osebnostmi. 24. oktobra letos je tako gost društva bil p. Marko Rupnik in ga lahko res šteujemo med enega najizvrstnejših večerov, čeprav tudi kritik ni manjkalo.

Marsikdo je v Trstu prav gotovo že slišal za to ime, saj p. Marko že leto dni živi in dela v Gorici. O p. Marku Rupniku naj povem le to, da je mlad jezuit in da se v Gorici zdaj posveča vzgoji mladih. Dolgo let je študiral v Rimu, njegovo akademsko slikarsko umetnost pa smo si lahko ogledali tudi na razstavi v prostorih Slovenske prosvete.

O njegovi umetnosti lahko rečem le besedico: da je globoko zakoreninjena v patristično krščansko vizijo sveta. Iz vsake slike vpije živa sporočilnost in skoraj bi rekla, da brez »duhovnega branja« teh slik gledalec ne more razumeti, kaj mu vsak barvni odtenek in vsak slikarjev zamah v tisti celoti govorita. Kontemplacija se s površnim pristopom k takemu umetniškemu delu še zdaleč ne bo mogla roditi.

Med poslušalci se je ob p. Marku zbralo precej mladih, čeprav se moram strinjati s prof. Rebulo, ko je ob koncu večera z obžalovanjem rekel, da mladih iz Trsta sploh ni bilo. Mogoče je slutil, da smo zamudili še eno priložnost.

Večkrat sem že razmišljala, zakaj se mladi ne približajo in se ne čutijo del dejavne stvarnosti, zakaj ne pokažejo pravega zanimanja do lastnih korenin. Škoda se mi le zdi, da se prav oni vsaj ob takih srečanjih, ko se beseda razvija v misli in pogled predvsem na celotno utripanje v zamejskem prostoru z nekega različnega, svojevrstnega zornega kota, ne pokažejo vsaj skromno занесene za lastno življenje. Saj mislim, da se ne motim preveč, če rečem, da v marsikom gorijo prav nasprotna čustva.

Tako je v zelo prijateljskem vzdušju gostu prvi zastavil vprašanje predsednik DSI Sergij Pahor. Zanimalo ga je predvsem, kako p. Marko Rupnik, po desetletnem bivanju v Rimu, gleda na našo zamejsko stvarnost. Iz publike pa so se oglasila še druga vprašanja, kot na primer: odnos med Italijani in Slovenci, poznavanje slovenskih razmer tostran in onstran meje, dinamičnost pri eni in drugi narodni komponenti v zamejstvu, in še kaj.

V mladih vidi p. Rupnik predvsem nekaj, nad čimer je družba že obupala. On sam pravi, da nosijo mladi v sebi veliko lepega in zdravega. Veliko rano današnjega stanja pa povzroča tudi prekinitev tradicije, to je pretrgana vez med generacijami, med katerimi ni več pravega dialoga in potrebne rasti.

Jaz mislim, da se otopelost mladih rodi prav tu. Izguba zanosa mladih ljudi se kopiči, ker se ob vsaki inovaciji in pobudi čutijo nerazumljene in prepuščene samim sebi in ker jim večina daje čutiti, da so njihove najčistejše žrtve brez smisla.

Tako smo se tudi ta večer srečali s pojmom kultura, ko se še zdaleč ne zavemo, da je ta beseda veliko več vredna, če spoznamo njen pravi pomen. P. Rupnik trdi, da se kultura človeka še najprej odraža na njem samem in je odvisna od njegovega najglobljega sogovornika — Kristusa, ki spreobrača. Kultura nastaja torej v dialogu z ontološkim sogovornikom in se odraža v odnosu, ki ga človek ima do stvari.

Vprašajmo se zato, če te trditve niso izraz globokih človeških skrivnosti.

Veliko napora stane človeka, če se odloči za katerokoli življenjsko pot. Trud in žrtve so neizbežni. Torej kje je (če je) razlika? Zakaj in kako naj na križpotju izberem eno in ne drugo smer? Kdo me navdihuje in vodi?

Skušnjava sodobnosti omamlja, ne dopušča nam, da bi izbirali. Živimo naj v izobilju, v nasladi, v komodnosti. Ob sebi pa naj ne vidimo človeka, sebe. Predajmo se prefinjeni igri izobilja in naj se tako izognemo trpljenju.

In tu se začne pot navzdol. Človek izgublja smisel za vrednote; nihče mu ne nudi prave smeri, po kateri naj bi odkril lepoto življenja in vsega, kar je z njim povezanega. Redki so dragoceni ljudje, ki se nesebično razdajajo ter svoje veliko znanje s skromnostjo darujejo drugim; njihova veličina pa se odraža prav v dajanju, v odkrivanju skritih resnic, ki jih svet ogrinja z neprodorno meglo.

Ljudje so otopeli za stvari, ki so drugačne od predmetov sodobne tehnike... za umetnost, kulturo, za neki izgubljeni »interval«. In zato se zanje tudi ne trudijo. Ni več prave umetnosti, ampak le ponavljanje, stereotipiranje.

Kaj pa krščanstvo? Ali ne bi vsak človek, kot rojen umetnik, lahko črpal iz njegovih virov, ko bi le odkril njegov globlji pomen? Ustvarjalnost bi bila na dlani. Zakaj? Zato ker je »krščanstvo osebni odnos s Kristusom«, ontološki odnos v Duhu, nikakor pa »ideologija, ki je zlo«.

P. Marko Rupnik je med svojim študijem v Rimu odkril Cerkvene Očete, z njimi pa vzhodno duhovnost. Poglejmo zato ruskega razumnika, kako on gleda na svet. V njem je »prisotna velika integriranost, celostno spoznanje«. Mi pa »bijemo dvoboj med racionalizmom in spiritualizmom«. Radi vsako stvar analiziramo in tako večkrat zabre-

demo v skušnjava pravega banaliziranja. Medtem ko bi lahko neznatne stvari dobile neprecenljivo vrednost, ko bi jih le gledali s pravimi očmi... »Celostno spoznanje« — na platnu vidiš človeški glavi, ki sta položeni na Kristusovem srcu. To pomeni, da mora človek misliti s srcem. To pomeni, izročiti se, gledati celostno in ne gre brez ljubeče žrtve...

Tudi ob gledanju na zadnji umetnikov triptih z naslovom »Božječlovečnost« (kot se je izrazil veliki Solov'ev) vidimo grdo pošast-spaseno krščanstvo, ki dekletu-apostolu prihodnosti, brani, da bi govorila. A prav tisti, ki ne smejo govoriti, tisti gredo naprej.

Tako je podoba žene, ki je stalno prisotna v Rupnikovih delih, postala preroška figura. Žena je tista, ki mora končno spregovoriti. Ona kontemplira, in to je garancija za žrtev, za darovanje. In ker žena sprejema, ker je zamaknjena v Kristusovo skrivnost v kelihi in kruhu, zato je noseča in plodna.

Kako naj si razložimo te besede? Težko jih je doumeti, če ne poznamo umetnikove vizije sveta. A mi smo jo že odkrili. Zato je devišstvo, plodnost in nosečnost izziv sodobni krščanski ženi. Pa ne samo njej, kajti vsaka, tudi tista žena, ki je zavita v temino, daleč od Sogovornika in ga negira, »vedno živi znotraj božje ljubezni«.

Oči »Pantokratorja« pa človeka izzivajo k razmišljanju. Ko nekaj trenutkov zre v to polnostno obličje, se mora iz srca odtrgati le goreča molitev. Kajti v Njem je zajet ves svet in človek je del njegove skrivnosti...

Zato nekje na slovenski zemlji zdaj rase mlado drevo prijateljstva dveh narodov: italijanskega in slovenskega. Italijansko drevo — rast in slovenska zemlja — življenje sta se združila. V človeških srcih gori ljubezen do ljudi »drugačnega jezika«. V nekem trenutku je zanje prišlo spoznanje. In vzkliklo je prijateljstvo, ki rase iz skupnih korenin vere in ki je edino zmožno prekoračiti vse ovire in različnosti.

Mogoče se vam bodo te besede zdele velika laž. K sreči pa so resnica, začetek nekega odkrivanja, vzpona na strmo pot. A že sam pogled na vrh gore z njenega vznožja navdaja človeka z upanjem, da ga bo nekoč mogoče osvojiti.

Odkriti globino krščanstva, živeti ga, biti zgled.

Ne, to ne sme biti utopija!

Lilijana Filipčič

RAST, mladinska priloga Mladike — 1988. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, november 1988. To številko je uredil Ivan Žerjal.

Za drugi ali za drugačni Trst?

Primorske zdrahe

◀||| stran 1

Doba kominforma, oz. doba togih ideoloških spopadov, apriorističnih sodb in obsodb, je kronološko za nami. Obstaja jo pa še, žal, politične posledice tistega obdobja, ki ga najbolj jasno predstavlja akcijska neenotnost slovenskih političnih sil, oz. tistih sil, ki naj bi s svojim javnim nastopanjem zastopali interese Slovencev v Italiji.

Ob sedanjih dogodkih v Sloveniji in pri nas, smo se pri nas spet vsak po svoje »izkazali«, kar pomeni, da nismo bili zmožni (oz. nismo hoteli) enotnega stališča, in to na čisto enostavnem in življenjskem vprašanju narodne biti oz. obstoja slovenske komponente, tako v SRS kot pri nas.

Napadi na slovenski jezik, državnost in enotnost ne poznajo meja. Vprašanje slovenščine ni le zadeva SRS ali Italije, ampak zadeva celoten slovenski narod!

Prav ob takih trenutkih je jasno čutiti, kako in kje bije posameznim skupinam srce, oz. kakšen odnos imajo do slovenskega naroda. Slovenci v zamejstvu se borimo za naš (osebni) obstoj ali za obstoj skupnosti, t. j. za del naroda? Do kod sega naše pojmovanje slovenstva? Do kod se čutimo doma?

Žalostno je, da nekateri obravnavajo vprašanja v Sloveniji kot zunanjo politiko, kot nekaj, v kar bi se ne smeli »vmešavati«, zavzeti stališča, javno nastopati in zlasti (herezija!) podpreti tiste sile in gibanja, ki se borijo za kršeno in nepriznano pravico: pravico do rabe svojega jezika na svoji zemlji.

Prvi Trst tega ne priznava, drugi Trst je na identičnih pozicijah. V nenehnem soočanju z raznoraznimi protislovenskimi silami (neofašisti, kominformisti, socialisti...) se je tudi drugi Trst nalezal pristnega protislovenstva in protislovenske gonje. Drugi Trst je postal komplementaren prvemu! Namesto, da bi kataliziral slovenske ljudi, jih skuša ločiti, in to ne le znotraj zamejstva (kar je prejšnjemu stalinizmu dobro uspelo), pač pa tudi od ma-

tice, od tiste realnosti, katere smo tudi mi, kot Slovenci, sestavni del! Ti samozvani branilci Slovencev, ti »narodni« preroki, skušajo okrepiti jaltovsko-londonske meje z medsebojnim nezaupanjem in lažnimi (če že ne nesramnimi) podtikanjem, sumničenji in izmišljenimi sodbami in podatki. Ali se morda take tehnike ne poslužujejo tudi skrajni desničarji MSI-ja in FdG-ja?

Drugi Trst je zabredel (po lastni za-slugi) v slepo ulico monotonega sofizma, v kloniranje stereotipov in predsodkov, v sterilni proces, ki podira in ne gradi, ki ruši, odtujaže že zgodovinsko zelo prizadeto in ločeno skupnost. Kominformistično ozračje bi bilo morda usodno za našo skupnost. V politično zelo nenaklonjeni situaciji, tako pri nas kot v Jugoslaviji, bi dodatna trenja onemogočilo tisto alternativno in odločujočo skupno nastopanje, ki ga predlagajo drugačni Slovenci, tisti, ki jih prvi in drugi Trst zavračata in napadata, saj predstavljajo nevarno alternativo sedanjemu stanju, ki ga, vsak na svoj način, prvi in drugi Trst branita in podpirata.

Predpostavka za drugačni Trst je nedvomno tudi vprašanje vloge, ki jo name-rava odigrati celotna naša skupnost.

Izbirati je treba »le« med nasedanjem na raznorazne neplodne provokacije ali postati sami političen subjekt.

Mi smo se odločili za slednje.

Mladinska sekcija
Slovenske skupnosti

venske interese. Kaj pa sedaj? Prav tiste osebe, ki po eni strani zagovarjajo enotnost Slovencev, razbijajo po drugi strani to enotnost s ponovnimi ločitvami Slovencev na »demokratske«, »desničarske«, »kolaboracionistične« itd. Te osebe ne razumejo, da se slovenskim interesom ne koristi samo z zagovarjanjem pravic Slovencev na pošti in na sodišču, ampak tudi (in predvsem) s tihim, a pomembnim delom v pokrajinskem in občinskem odoboru, katerega ne more nadomestiti nobena še tako konstruktivna opozicija. Vse kaže pa, da je za ljudi npr. razstava o Primožu Trubarju na pomorski postaji že »kolaboracionizem«, »klečeplazništvo« in »izdajstvo«.

Čas je, da svoje razmišljanje zaključimo. Seveda bi se dalo še marsikaj povedati, vendar bi se raje poslovil z ugotovitvijo, da so »primorske zdrahe« iz dneva v dan bolj priljubljene med našimi ljudmi. Komedija (ali bolje rečeno tragedija) se ne odigrava več le na gledališkem odru, ampak tudi v mestu, po vaseh, časopisih, na koncu pa še v bolj ali manj resnih radijskih oddajah.

IVAN ŽERJAL

POPRAVEK

V zadnji številki Rasti smo pomotoma napisali, da je bila v odbor SKK izvoljena Elizabeta Cijak. No, tiskarski škrat jo je še enkrat zagodel, kajti v odbor SKK je bil izvoljen Tomaž Martelanc, ne pa Elizabeta Cijak. Vsem bralcem, predvsem pa Elizabeti in Tomažu, se seveda iskreno opravičujemo.

Uredništvo

DELOVANJE TMZ

Začela se je nova sezona Tržaškega mešanega zbora. V sredo 26. oktobra je bil redni občni zbor, na katerem so bile začrtane smernice za nadaljnje delovanje. Vsekakor pa sta na programu nastopa na reviji ZCPZ in v bazovski cerkvi ter druge pobude. Izvoljen je bil tudi nov odbor, ki ga sestavljajo novi predsednik Ivan Žerjal, podpredsednik in pevovodja Andrej Pegan, tajnica Breda Susič, blagajnik Fabio Clari ter odborniki Manica Maver, Tomaž Petaros in Aleksander Sosič.

Pri hvaležnici v stolnici sv. Justa so sodelovali tudi slovenski tržaški skavti in skavtinja.

Odprija slikarske razstave Marka Rupnika se je udeležilo veliko število mladih.

Čutiti magnetizem te zemlje

»Mama, poglej! Grmiček!«

Rožnati obrazek malčka je kar žarel od sreče, ko je zagledal nežno zelenje. Mati in oče pa se nista zmenila zanj.

Prizor me je tako presunil, da ne morem kar tako mimo njega. Tisti rožnati obrazek je tako različen od zagorelega obrazka moje štiriletne sestrice. V hipu jo vidim, kako se podi za mačkami, kako se veseli kokoši, kako žari od radosti, ko pobira vijolice in marjetice in raznežim se, ko se spomnim njenih rdečih ličk. Rožnati obrazek pa bo deležen sonca le ob nedeljah, če ne bo prej na vrsti nogometna tekma ali kaj podobnega.

Prijela bi rožnato otroče za roko in peljala bi ga na sprehod na Kras. Izlet na Kras bi bil zanj pravo doživetje. Ulice bi se spremenile v klance, hiše v hraste. Tudi asfalta ne bi bilo več. Zelene bilke bi se majale v vetru in prijetna sapa bi se poigravala z njegovimi kodri. Med bilkami bi pognale zlatice.

Prijela bi otroče in rekla: »Glej, to je Kras«. Stisnila bi v pest rvavkasto grudo, poduhala bi jo in jo pobožala kot najdražji zaklad.

»To je naše zlato, več...«

Vendar ... utegne človek — naj bo to otrok ali odrasla oseba — ki ni rojen na Krasu občutiti vse to? Ali čuti magnetizem te zemlje? Ta zemlja je skopa, morda revna, ali nikoli pusta. Pusto je le to, ki ti ne posreduje ničesar, kar ne utegne roditi v tebi globokih občutkov. Toda moreš ostati ravnodušen ob pogledu na pomladanski Kras, na zagoreli ruj, na vonj po zrelem grozdlju?

Zasmili se mi rožnati obrazek. Ko bo dorastel, bo Kras zanj le zeleno sprehajališče, klanci bodo le ulice, trava bo le suha slama. Drevesa bodo le ovira za gradnjo betonskih struktur. Mali grmički pa ... nepomemben plevel.

Katerina

Koncert ansambla Drava

V okviru letošnjih Koroških dnevov v organizaciji Zveze slovenske katoliške prosvete iz Gorice, Slovenske prosvete iz Trsta in ob sodelovanju Krščanske kulturne zveze iz Celovca je stekla že vrsta kulturnih prireditvev v naši deželi v okrajih, kjer so prisotni Slovenci. Na svoji poti po Primorju so se Korošci zaustavili tudi na Opčinah. V soboto, 15. oktobra, je namreč nastopil v dvorani Finžgarjevega doma ansambel Drava iz Borovelj. Gostitelj koroške vokalno-instrumentalne skupine Slovenski kulturni klub iz Trsta je prisotnim pripravil res prijeten večer. Koroške goste je pozdravila predsednica kluba Kristina Martelanc, ki je članom skupine ob koncu večera v zahvalo podelila spominsko plaketo.

O gostovanju bi rekli, da si je ansambel Drava na svoji glasbeni poti izbral za naše občinstvo nevsakdanji cilj — petje starih slovenskih balad.

Težko je najti v slovenskem glasbenem prostoru skupino, ki bi v svoj program vključila le to zvrst pesniške in glasbene ustvarjalnosti. Tako so trije fantje in dekleti ob zvoku kitar, bas kitare, prečne flavte in harmonike ustvarili res enkratno glasbeno — zgodovinsko vzdušje. Občinstvu so njihove pesmi prikazovale prizore krvavih bojov s Turki, sežiganja srednjeveških čarovnic, slike vaških dvorjenj in nekdanjega težkega kmečkega življenja. Naj še omenim, da so balade pesniška zvrst s tipično tragičnim koncem, raznovrstnimi ponavljanji besed, vrstic ali celo kitic, ki v poslušalcu ustvarja jo skrajno napeto vzdušje in ga popeljejo v globino temačne začaranе preteklosti. Balade ansambla Drava iz Borovelj so tako

prevzele publiko, da je slednja ob končanem nastopu z bučnim ploskanjem zahtevala ponovitev nekaterih motivov. Koncertu je sledila družabnost, ki je v obliki pogovora zbližala izvajalce in prisotne. Ob prigrizku in razgovoru o glasbenem udejstvovanju petorice mladih iz Borovelj in sedanjih problemih slovenske manjšine na Koroškem se je večer zavlekel pozno v noč.

Prireditvev je torej žela uspeh; škoda le, da se ni vabilu, morda zaradi neprimerne ure, odzvalo večje število občinstva. Vseeno pa je bil sobotni koncert koristen za nadaljnje spoznavanje in poglobljanje stikov med slovenskima manjšinama v Italiji in Avstriji.

Mitja Ozbič

Tiskovno poročilo odbora za varstvo človekovih pravic - Trst

◀ IIII stran 1

okolju Trsta, obenem pa bi z razlastitvami pospešila raznarodovanje strnjeno naseljenega avtohtonega slovenskega prebivalstva, kar je v nasprotju z ustavnimi normami, ki predvidevajo zaščito manjšin. Odbor zato podpira v resolucijah izražene zahteve deželnih svetovalcev Slovenske Skupnosti, Zelenih, Proletarske Demokracije in Furlanskega Gibanja, da se sinhrontron namesti na področju AR1.

Odbor za varstvo človekovih pravic - Trst

Trst, 28. 10. 88

Učenci osnovne šole »Karel Širok« so za letošnje novembrske praznike obiskali bazovsko gmajno in se slikali pred spomenikom bazoviških junakov.